

LBRIS | We know
books
VLAD MOISE

FOCUL DIN LAZARET

— PROZĂ SCURTĂ —

TOTAL PUBLISHING

București, 2023

CUPRINS

Cuvânt-înainte	7
<i>Un debut înălțător</i> - prefață de prof. dr. Valentin Emil Mușat	11
Lazaretul celor ce gândesc	17
A fost odată Lazaretul	19
Dincolo de Lazaret	117
Tălpi arse	147
50°C	149
100°C	158
Vulcanul	164

A fost odată Lazăretul

- I -

Xero¹ s-a trezit într-o beznă totală. Era întins pe un pat. A dat să-și ridice mâinile, dar o durere ușoară i-a țintuit brațul drept. Prudent, a căutat sursa durerii prin palpate, pe dibuite. Ajungând în dreptul cotului, un fir nu i-a mai permis să înainteze. Avea o branulă. Nu o putea desprinde, era legată cu un bandaj.

A decis să se miște cât mai încet cu putință, astfel încât să nu o deplaseze accidental, fapt ce, se gândea, i-ar fi putut provoca și mai multă durere.

Așternutul era moale. Xero se obișnuise treptat cu întunericul. Pe un geam din fața sa vedea cerul ticsit cu puncte luminoase. Și-a amintit priveliștea bolții spuzite de stele din urmă cu câteva luni. Fusesse invitat la un vernisaj de pictură modernă desfășurat în aer liber. Un vernisaj *sui-generis*. Acolo îl impresionase în mod deosebit așezarea tablourilor, pe o platformă înaltă. Privite de la depărtare, de jos, creau impresia că un copil amestecase culorile în joacă și, plictisit, le uitase pe cer, găsindu-și o activitate mai captivantă. Se gândise cu admirație că o fire artistică imaginase un astfel de cadru.

---

¹ Din grecescul „ξέρω” (xéro) – „eu știu”

Revenise acasă destins, privind în continuare stelele și ascultând cântecul regulat al greierilor.

Brusc, și-a adus aminte că în urmă cu câteva ceasuri, la o oră târzie, a fost săltat și adus în acest loc obscur. La acest gând s-a alarmat. Simțea cum în fiecare clipă i se scurgea în corp o substanță rece. Din exterior ajungea direct în sânge, purtată mai departe în tot organismul prin vene și artere. O nevoie de a îndepărta branula a pus stăpânire pe el. Broboane de sudoare îi inundau fruntea. A atins bandajul, căutându-i capătul. A desfăcut un nod și a îndepărtat fașa. A pipăit obiectul înfipt în pielea sa, l-a apucat ferm, a tras o dată aer în piept și...

Lumina s-a aprins.

— Vai! Ce încercăi să faci tu oare? a întrebat o voce străină.

Doi bărbați tineri îmbrăcați în costume albastre s-au oprit în pragul ușii, la intrarea în încăpere. Unul dintre ei s-a apropiat pentru a-i examina branula lui Xero. Cu ușurință, i-a îndepărtat-o. Celălalt a justificat:

— Am crezut că va fi nevoie de câteva perfuzii ca să te punem pe picioare. Când ai ajuns aici, păreai slăbit. Dar acum bag de seamă că ești sănătos. Bine ai venit! Lazaretul nostru îți va oferi tot ce îți trebuie. Nici nu-ți închipui cât de bine te vei simți aici. E un loc tare reconfortant. Aș mai avea nevoie de niște informații despre tine. Îmi poți spune dacă ești alergic la ceva?

— Da, la proști, a răspuns Xero tranșant, cu mânie. Nu îmi trebuie concediu. Nu știu ce mi-ați

băgat în perfuzie, dar oricum eu nu mi-am dat acordul pentru așa ceva. Nu am cerut să vin aici. Veți avea de suferit în conformitate cu legea. Duceți-mă înapoi acasă dacă mai vreți să discutăm civilizată!

A dat să se ridice, dar cei doi l-au oprit.

— Stai! Nu te grăbi! În curând vei putea pleca la plimbare prin curtea Lazaretului.

— Lasă-mă odată cu Lazaretul tău! Vreau să știu când mă duceți acasă.

— Curând, curând, nu îți face griji, e de prisos! a răspuns, stăpân pe sine, bărbatul mai vorbăreț. Noi îți vrem doar binele. Acum te lăsăm să te odihnești. Vom reveni!

Cei doi au ieșit. Ușa încăperii s-a încuiat automat. Xero își inspecta celula. Nimic ieșit din comun. Era curățenie, pereții de un alb imaculat. Mobilierul - cât se poate de simplu: o noptieră lângă pat și o masă aproape de fereastră, ambele confecționate din lemn vopsit într-o nuanță închisă, imitând abanosul. Se putea observa și un scaun din aluminiu întrebuițat de obicei în grădini și terase exterioare. Și-a amintit că văzuse astfel de scaune cu puțin timp în urmă la o reuniune organizată de niște rude. Locația aleasă atunci a fost superbă: un promontoriu ce înfrunta temerar talazurile năvalnice. În zare, cerul se contopea la infinit cu azurul mării. Pescărușii se strigau între ei, planând, purtați de briză. Xero tânjea după libertatea lor. Însă, dacă se imagina pe sine zburând, nu găsea altă referință decât tabloul lui Pieter Bruegel cel Bătrân, *Căderea lui Icar*. Studiase acea pictură, peisajul i

se părea pe cât de firesc, pe atât de sinistru: Icar pică din înălțimi, se lovește de o stâncă și, cel mai probabil, moare, dar lumea își continuă implacabil mersul. Nestingherit, fermierul ară pământul, iar păstorul pășunează cu indolență oile.

Singurul obiect din încăperea rămas necercetat era patul, ce-i drept, foarte confortabil. În spatele unei uși se afla baia.

Mirosea a nou, era puțin probabil că mai poposise cineva în acea celulă.

Lui Xero i s-a făcut somn. Părea că de pleoape i se atârname plumb. A căutat întrerupătorul și a stins lumina. A adormit.

Dimineată. Pe cer, explozie: raze stacojii străbat eterul. O rază pătrundea în încăpere, mângâind cu căldura ei obrazul lui Xero. El încă dormea. Avea un somn agitat, își schimba poziția, de pe o parte pe alta, fără astâmpăr. Transpira abundant.

Lumina s-a aprins. În celulă au intrat aceiași bărbați în costume albastre.

— Bună dimineată! Sper că te-ai odihnit bine. În curând se va servi micul dejun. Te vei adapta ușor la sistemul nostru! E destul de intuitiv, nu trebuie să îți bați capul prea mult, a clarificat bărbatul mai vorbăreț.

În reflexia luminii, sudoarea adunată pe fruntea lui Xero strălucea.

— Ești transpirat, probabil că ai avut un vis urât, a constatat bărbatul, cu un zâmbet prefăcut pe buze. De orice problemă te lovești să ne spui. Rezolvăm împreună!

Cei doi au ieșit. Ușa s-a încuiat. Xero a stins lumina și a vrut să-și continue somnul, dar nu mai putea adormi. Căuta să-și amintească ce visase mai devreme.

Xero descindea dintr-o familie de aristocrați. Avea o educație superioară. Călătorise mult și văzuse multe. Practica scrima. Familia sa era bibliofilă, păstra o colecție impresionantă de scrieri. Biblioteca ticsită de felurite cărți trona în salon. Din când în când, cineva avea grijă să șteargă praful

de pe valoroasele tomuri. În copilărie, biblioteca fusese un tabu pentru Xero. De fiecare dată când întindea mâna spre o carte ce îi atrăgea atenția prin coperta ei colorată, guvernanta îi administra o lovitură ușoară pe antebraț. Speriat, el își retrăgea mâna. Cerea explicații cu lacrimi în ochi, nedumerit. Toți ai casei îi spuneau că trebuie mai întâi să-și citească lecturile sale de copil pentru a avea acces la bibliotecă. Privarea aceasta i-a făcut bine, așa cum nădăjduiau părinții. Pasiunea a izbucnit când a crescut și i s-a permis în sfârșit să ia volume din bibliotecă. Citea aproape fără întrerupere, toată ziua. Cu timpul s-a mai domolit.

Brunet. Ochi căprui. De înălțime medie. Corp athletic. Era charismatic, volubil, îndrăzneț. Avea orgoliu, nu știa să piardă și nu-și pleca niciodată capul. Cu toate acestea, efebul era altruist și bun la suflet. Moștenitorul unei societăți filantropice cu vechime. Tatăl său, ambițios om de afaceri, îl învățase ce înseamnă generozitatea. Într-o zi, copil fiind, se juca în parc cu bunul său prieten, Norizo². De soarele arzător îi proteja un stejar impozant. Se jucau în nisip, făceau castele. Norizo era mai abil, construia repede și frumos. Văzându-se întrecut, Xero, asemenea unui Gulliver, îi strivea cetatea liliputană. Tatăl său le cumpăra înghețată. Însă, în acea zi, a venit cu o singură cupă. „Gelateria a rămas fără înghețată. Tot ce mai aveau e ceea ce vezi. Îți dau ție cupa și te las să decizi, o păstrezi doar pentru tine sau nu. Dar sunt sigur că o vei

---

² Din grecescul „γνορίζω” (gnorizo) – „eu știu”

savura cu mai multă plăcere dacă o împarți!” – l-a povățuit tatăl. Xero i-a ascultat sfatul și i-a oferit o jumătate din cupă lui Norizo. A simțit din plin bucuria de a împărți.

Un sunet puternic, ca de clopoțel școlar, a răsunat în celula lui Xero. Ușa s-a deschis. Pe un culoar întunecos se vedeau siluete umane. Indivizi îmbrăcați în haine albe defilau unul după altul. Xero a remarcat cu stupeoare că și el purta aceeași vestimentație. Indivizii păreau distrași, își vedeau de drum cu privirea coborâtă în pământ. Curios, Xero a ieșit din celulă și s-a alăturat marșului. La capătul culoarului se vedea lumină. Cu cât se apropia, aceasta creștea în intensitate. În cele din urmă, și-a dat seama că era o ieșire. Pășind afară, l-au întâmpinat două figuri cunoscute, cei doi bărbați care intraseră mai devreme în celula lui. Cel vorbăreț i-a zâmbit, urându-i: „Bine ai venit!”. Xero a aruncat o privire în jur. „Unde naiba sunt?” a lăsat să-i scape printre buze, stupefiat.

Clădirea albă a Lazaretului era înconjurată de felurite tipuri de vegetație. Pomi deși țineau umbră. Doi baobabi tronau la distanță unul de altul. Din loc în loc se găseau mese și bănci. În rest, câteva robinete, furtunuri și multe stropitori. Se vedea clar dorința cuiva din conducere de a menține verzi împrejurimile Lazaretului. Dintr-un havuz aproape secat încercau în van să-și potolească setea niște păsărele rahitice. Printre copaci erau expuse sculpturi de piatră ce reprezentau forme abstracte.

Stând la mese, Damnații își întrețineau buna dispoziție cu un joc de șah sau de table. Dincolo de

arborii din grădina Lazaretului se ascundea ceva luminos. Xero a coborât scara exterioară și a pornit printre copaci. S-a depărtat de clădirea albă. După ce a parcurs o bună distanță, în fața lui a răsărit un gard impunător. Alcătuit din gratii metalice, reflecta razele soarelui. Niște indicatoare semnalau pericol de curentare. Dincolo de gard, privești era cu totul alta. Nisip. Dune nesfârșite. Un deșert fără viață.

Necrezându-și ochilor, Xero a venit înapoi spre clădire. S-a oprit la o masă.

— Fiți amabili, știți cumva unde ne aflăm?

— În Lazaret, i s-a răspuns în cor.

Pentru câteva clipe a studiat figurile Damnaților. Mecanic, urmăreau partidele desfășurate la mese, așteptându-și rândul. Enervat de calmul lor nefiresc, Xero a măturat cu mâna piesele de joc, răsturnându-le pe jos, cu brutalitate.

— Poate să-mi spună cineva ce se petrec... a dat el să vorbească.

Însă nu a apucat să-și ducă fraza la capăt. Ca fulgerat, a căzut la pământ.